

НИКОЛА БОЕВ

МИШКАР

НАРОДНА МЛАДЕЖ

НИКОЛАЙ БОЕВ

МИШКАР

chitanka.info

Това се случи преди няколко години — в една прекрасна утрин на ония топли дни, когато краят на пролетта незабелязано преминава в ранно лято.

Слънцето надникна зад моравия гръб на Караманица и се закатери високо над върхарите. От синевината избликна поток светлина. Този далечен светъл прах заля дърветата, промъкна се между клоните и падна на земята като пъстра мрежа от светло и тъмно. И когато вятърът заигра с листата, по земята заиграха и слънчевите петна. Някъде, от приземи, като от невидима флейта изхвъркна подсвиркването на чернокоса. От клоните се спусна безгрижното и весело чирикание на синигера и настигна тъжния зов на кукувицата. В тревата скърцаха скакалци. Пееше не само гората, пееше цялата природа. Тази хорова песен на живота се носеше между дърветата, излиташе навън и се разстилаше из нивите.

В една такава свежа утрин през Корията минаваха две боси селски деца. Вървяха усмихнати. Лицата им бяха наръсени с кафяви лунички, на бузите им — трапчинки. Едното имаше жълта като слама коса, а другото — тъмна, орехова. Но и двете бяха синеоки, с хубави чисто сини — също като цвета на метличината очи. Вървяха едно зад друго. Русокосото, Ванката, вървеше напред. Той откърти пръчка и шибна с нея по храстите. Оттам излетя сива пеперуда, залюля се два-три пъти във въздуха и след като направи няколко лъкатушения, се залепи за кората на един ясен. Между листата на дървото нещо изпърполи. Този шум накара Ванката да се спре и да се загледа нагоре

по дърветата. Обърна се, тикна двата пръста в устата си и изсвири:

— Ицка-а-а, ела, ела-а-а! Ама бързо, бе!

Ицката дотича и погледна нагоре. Там, между клоните, където сочеше пръста на Ванката, бе кацнало малко керкенецче. Свито, наперено, то

стоеше неподвижно — изглежда че още не беше се научило да се бои от хората. Само отвреме-навреме извиваше глава и учудено гледаше двете деца. Но Ванката хвана тънкото стъбло на ясена и започна силно да го люшка. Клонът, на който беше кацнало соколчето, затрепери. То се опита да отлети, но крилата му бяха слаби и не можа. Успя съвсем малко да подхвъркне, залови се с крак за едно тънко клонче и пърх-пърха с криле, докато го изпусна. Птицата се плъзна между листата все по-надолу и по-надолу и кацна на земята. Прибяга с полуразтворени криле до дънера на един стар дъб, свря се между жилестите му корени и се приготви за отбрана. Извитата му човка беше слабо разтворена, жълтите крака със закривени нокти протегнати напред, а пръстите разтворени и готови за нападение. Ванката пресегна да го улови, но керкенецът легна на гърба си, запищя и застрашително махна с краката си. Неочакваната му храброст застави Ванката да измисли друг начин на ловене. Той заобиколи пъна, прилази бавно и тихо, с не избелялата си фуражка и бързо я хвърли върху керкенеца. И докато птицата правеше отчаяни движения, за да се измъкне изпод шапката, Ванката я улови.

Смелата птица беше вече пленник.

Момчетата гладеха керкенеца с длан по гърба и му се радваха. Ванката го държеше с едната ръка за краката и опашката и гледаше как той извъръща главата си и се мъчи да го клъвне. На големина беше колкото дребен гълъб, покрит с тухленочервеникава перушина. Между перата му висеха още малки пухести космици. Отдолу беше светъл. Тук-там беше изпъстрен с тъмни капки.

— Ще го отгледаме. Искаш ли? — попита Ванката.

— Искам — отговори
Ицката.

И двамата другари заедно с
пъстрокрилия пленник поеха за
селото.

* * *

От всички учители Ванката
обичаше най-много стария учител
по природознание. Той често ги
извеждаше на разходка из полето
и провежданите от него екскурзии
бяха любими на всички ученици.
Незабравими бяха неговите
разкази за живота на животните.
Ванката беше ходил няколко пъти
на лов с него. Птиците и
бозайниците, събрани в двата
шкафа, които красяха салона на
кръжока на младите
природоизпитатели, бяха
препарирани все от него. За себе
си бе оставил само една дива
патица с извити зелени пера на
опашката. Била ранена леко в края
на крилото, опитомила се и дълго
живяла заедно с другите домашни
патици. Срещу нея беше окачена
препарирана глава на сърна.
Когато сърната умираше, тя жално
вресчала и по трапчинките край
очите ѝ потекли сълзи. Оттогава
учителят беше обещал пред себе
си никога повече да не стреля по

сърни. Под красивата ръждивокафява глава на сърната имаше етажерка, препълнена с разни книги.

Ванката боязливо похлопа на вратата. Влезе, като в ръката си стискаше торбичката за книги. Но този път вместо тетрадки и учебници в нея се беше свил уплашено керкенецът. Ванката подробно разказа на учителя как го бяха уловили с Ицката и му каза, че иска да го опитоми. Много му се искаше да научи къде живеят керкенезите, с какво се хранят и как може да го отгледа у дома си. Тогава учителят разтвори една дебела книга с тъмносини корици. На гърба ѝ със златисти букви беше написано: „Животът на животните“. Учителят започна да прелиства страниците, по които имаше много картинки: бухали с жълти големи като копчета очи, грамадни клонести гнезда на орли с пухести бели орленца в тях, опитомени соколи за лов с кожени шапчици на главата, кацнали върху ръката на ловеца и какви ли не други рисунки. По едно време пръстът на учителя посочи една картинка на не голямо соколче, също като уловеното. На страницата пишеше: „Керкенецът е един от най-полезните видове малки соколи. Храни се с вредни полски гризачи и едри насекоми: полски мишки, мишки-житарки, малки лалугери, скакалци, попови прасета, бръмбари, гущери и др. Съвършено нарядко напада дребни полски птици. За един ден двойка керкенеци донасят на малките си по 9 лалугера (суяка), 3 полски мишки, 4 мишки-житарки и множество вредни насекоми...“

След това учителят отвори чекмеджето на масата си, извади една лъскава извита тенекийка и я разтвори с джобното си ножче. Взе клещи и я пристегна на десния крак на керкенеца. На едно напечатано листче записа номер 6504, който с вдлъбнати цифри беше отбелязан и на алуминиевия пръстен, записа и трите имена на Ванката, мястото, гдето бе уловена птицата, датата и думите: „Млад керкенец“.

Ванката гледаше, чудеше се и не можеше да разбере за какво е всичко това. Тогава старият учител му обясни:

— Така тази птица си има вече своя лична карта. Където и да бъде намерена тя, отново в Ново село, в града или извън България, жива или мъртва, ще се знае, че това е керкенецът, уловен от тебе. Пръстенът се праща обратно в София, от този, който го намери. В Зоологическата градина в София ще изпратят и това листче с данните, които вписах в него. Така ще се узнае къде отиват зиме и през кои места прелитат керкенезите от нашето село.

Учителят похвали Ванката, че не е убил малкия керкenez, а иска да го отгледа. Той му каза, че някои хора са неблагодарни към природата и че природата не трябва хищнически да се използва и да се руши, а да закриля и пази. А ето че тази малка птичка е една малка полезна част от красивата и многолика природа.

Учителят се развълнува, уморените му очи заблестяха с младежки блясък и той започна да говори за природата като за някой близък човек, когото е сполетяло голямо нещастие.

— Някога, може би дядо ти още помни, „Корията“ се е простирала дотук чак. В нея доживявали последните си години вековни хралупати дъбащи. Наричали я „Мечи дол“. Оттам се спускали стръвниците, грабелите изостанали агнета или се хвърляли върху кравите. Но една пролет дошли горяни. Запели секирите из гората. С грохот се сгромолясвали столетниците. Изсеченото място станало пасище, а по-късно там изникнали няколко колиби. Дошли и други преселници. Броят на къщите растял. И върху оголения „Мечи дол“ се разпростряло Ново село. Корията се отдръпвала все по на изток и все по плешива ставала планината. Останали из синурите само папратите и кукурякът, за да напомнят за дебелите горски сенки. Облаците започнали да бягат високо над Караманица и все по-рядко валял дъжд. Зачестили сушавите години. Горещината на лятото дълбаела пукнатини из слабите ниви. От година на година Бистрица намалявала, а лете съвсем пресъхвала.

Но веднъж дошъл в Ново село лесовъд. Събрал селяните в читалището и дълго им говорил за значението на горите. На следната пролет учителите повели учениците край реката и дружно сажали върбови и тополови клонки. Отново се раззеленили полите на Караманица от засадените салкъми и други дървета. Новата гора спряла пороите и младият лес започнал да се оглася от песните на разни птички. Там където не помогнали молитвите и молебените, помогнал лесовъдът. Облаците започнали да се спускат пак ниско и дъждът оросявал нивите.

Ванката слушаше унесено. Всичко това му звучеше като някаква старинна приказка, в която всяка дума е тъй вярна, тъй истинска...

— А там където са сега нивите, наречени „Непроходимото“ — продължи учителят, — до неотдавна беше блато. Вятърът люлееше тръстиките — ей такива дебели бяха, колкото китката на ръката ми.

Цялото блато беше обрасло с елшак, тръст и върби. Никой не смееше да мине през тресавището. В блатото се криеха водни кокошки, черни като смола. В зелената вода плуваха лениви шарани, а по бреговете ги дебнеха рибарите. Напролет по тресавището се пъстрееше салепът и цъфтяха жълти перуники.

Но малко беше земята на новоселци. Те повикаха от града инженери и работници. На другата година затракаха помпите и машините и дълго звънтяха кирките и лопатите на трудоваците. Един канал прорязва земята между „Непроходимото“ и Бистрица. Блатото се изля в реката и тя отнесе водата му далеч в морето. Тръстиката бе изсечена, елшаците изсъхнаха, а върбите оредяха. Блатните птици отлетяха завинаги и не се върнаха вече.

Сега там се люшкат златисти ниви. Най-плодородната земя е там. По някогашното тресавище днес весело цвелят хергелета от коне. Но и до ден-днешен, когато новоселци орат тамошните ниви, често изваждат бели лъскави черупки от миди и ги носят на децата да си играят с тях...

Ванката жадно попиваше думите на учителя. Ставаше му мъчно от тази война, която човек беше обявил на природата, но пък и виждаше как нейното разумно преобразяване подобрява живота на хората и ги прави по-богати.

* * *

Той затвори керкенеца в един кафез, където по-рано живееше два гълъба. Кафеза закачи на стената под сайванта. В първите дни соколчето се блъскаше в телената мрежа, искаше да си провере главата

навън и да избяга. Разрани си челото и по жълтеникавата му човка винаги имаше кръв.

Отначало то не искаше да яде от месото, което момчето му оставяше. Но Ванката започна да го хваща внимателно, разтваряше с пръсти човката му, намокряше с вода мръвката месо и я слагаше навътре в устата му — над езика, за да не я повърне и изхвърли. След това соколчето надигаше глава, примигаше един-два пъти и ако перушината по гушата му се разтърси, това значеше, че храната е погълната. Скоро крилатият храненик така свикна с Ванката, че щом момчето му покажеше месо, той затреперваше с ръждивите си криле, разтваряше човката си и гладно писукаше. Кацваше на един крак, а с другия също като с ръка хващаше мръвката, доближаваше я до човката си и дърпаше, късаше, преглъщаше.

След това Ванката започна да му пуска големи сини мухи, които винаги кацаха по месото. Той предварително им откъсваше едното крило, за да не излязат от кафеза. Мухите искаха да литнат, но не можеха и се въртяха на едно място като въртележка или пък само подскачаха. Керкенецът въртеше главата си нагоре-надолу, следеше тяхното движение с поглед. Скачаше от пръчката и една по една ги улавяше и изяждаше. След това момчето започна да му донася и гущери. Постава в хамбара капани и уловените мишки също му даваше за храна.

Новината за храненика на Ванката бързо се разпръсна между учениците. Те често започнаха да му носят убити мишки, които соколчето ядеше с голямо удоволствие. Видеше ли мишка, затреперваше с крила, почваше да писука, веднага я сграбчваше и застъпваше с тънките си крака. С човката си ѝ нанасяше удар по главата, умъртвяваше я и започваше да я скубе, да вади снопчета от пухкавата ѝ козина и я нагълтваше, като късаше от нея късче по късче. И винаги като улавяше мишката, разперваше опашката си и тя заприличваше на хубаво пъстро кафяво ветрило.

Ванката нарече керкенеца Мишкар.

Това име му остана завинаги.

Мишкар се опитоми. Ванката оставяше вратичката на кафеза отворена. Птицата подскачаше на прагчето, излизаше навън и кацваше върху някой сандък под сайванта. Наперваше се и задрямваше на един

крак. Но щом му извикаха на име, веднага подхвъркваше и кацваше на рамото на момчето.

Така между Мишкар и Ванката се роди незабравимо приятелство.

* * *

Полюето се беше разпънало на многобройни пъстри квадрати. По синурите скърцаха скакалци, бръмчаха земните пчели. Погледнеш ли със свити очи, нивите се стопяват в едно голямо жълто-зелено петно, в едно обширно хлебородно море. И то се разлива пред теб, зад теб, навсякъде. А някъде високо между това море и слънцето се вие керкенец. Прави два-три завоя, спира се като закован във въздуха и трепти с крилетата си на едно място.

Ванката го забеляза, сложи ръка на веждите си и дълго гледа в небето. В гърдите му се разля едно смесено чувство на радост и мъка. Това двойно чувство го караше да гледа с гордост на керкенеца, но можеше да го застави и да заплаче.

— Ако е Мишкар — каза той на застаналия до него Ицка, — ех че хубаво може вече да лети. Но щом се е вдигнал толкова нависоко, сигурно никога вече няма да се върне под сайванта...

Ванката пое въздух, детските му гърди се надигнаха и викна силно, колкото му глас държи:

— Мишка-а-а-р, Ми-и-шка, Мишка-а-а. — И махна с ръката си, за да го примами. А керкенецът все така правеше кръгове в синевината или трептеше на едно и също място.

— Не е моят — обяснява Ванката. — Ако ме чуеше, щеше да дойде, право тук на рамото ми щеше да кацне.

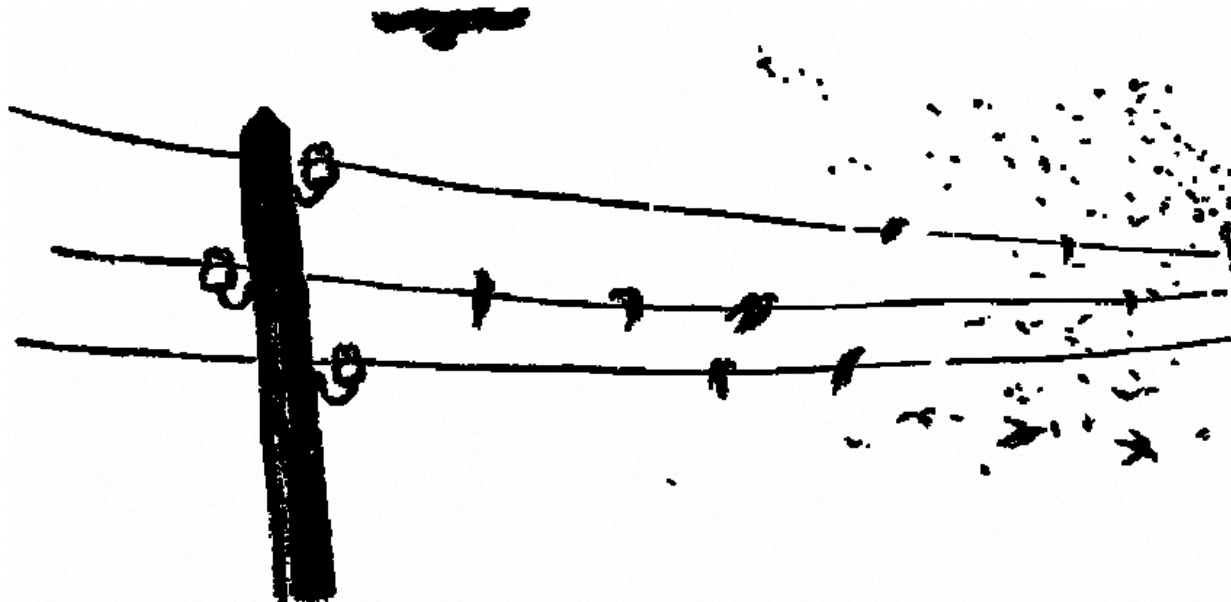
След това и двамата отидоха до купчините чакъл, струпан по шосето, и затърсиха гущери.

Ванката ги ловеше, а Ицката ги пускаше в една торбичка и веднага стягаше връвта ѝ, за да не избягат.

* * *

Лятото беше към своя край. Лястовиците се събраха на дълги наниз по телефонните жици. Приличаха се на слънцето и разпъваха ту едното, ту другото си крило.

Ванката извади Мишкар и го хвърли високо във въздуха.

С писък се разпръснаха лястовиците. В един миг се опразниха жиците. Цялото ято се вдигна и силно и възбудено зацвърча след керкенеца. А той започна да криволичи без посока във въздуха, спусна се над двора и кацна върху сливата. Оттам право под сайванта.

Облакът от лястовици още дълго време пищеше и продължаваше да се вие над овошките, докато най-сетне отново се успокои и птичките една по една пак накацах по жиците.

Ванката поглади керкенеца по меката перушина:

— Ей, че си бил страхлив — бива ли от едни лястовици да се уплашиш...

Дойде и гроздобер. По пътя на групи кацаха папуняците — събираха се, за да отлетят на юг. По пътя препускаше с каруцата Ванката.

— Дий! — плесна с камшик той по червения гръб на Алчо.

— Дий! — по-силно заиграват празните кошове в сандъка на каруцата.

На рамото му, разбира се, е кацнал Мишкар и маха ту с едното, ту с другото крило — страх го е да не падне.

Ето и лозето. Ванката подхвърли във въздуха керкенеза, и той кацна плавно на един клон на черешата. Погледна учудено с големите си лъскави черни очи, примигна, наперушини се и заспа, възвил глава назад.

Кошниците се пълнеха с налято грозде и оттам се изсипваше върху платнището под черешата. Сладкият куп растеше с всеки изминат час.

Изведнъж Мишкар се сепна, изви врат и дълго гледа надолу. Разпери крила и безшумно се понесе между редовете от лози. Зави, спусна се и се насочи право върху една полска мишка. Тя уплашено започна да цвърчи, но един мощен удар на човката я застави да замлъкне завинаги. Мишкар я понесе върху черешата. От клона, на който кацна, започнаха да падат ситни снопчета жълто-сива козина. След малко от мишката остана само дългата ѝ опашка, но на едно-две преглъщания и тя потъна в гърлото на керкенеза.

В една лоза изпърполи скакалец — много едър, със зелени крила. Той описа дъга във въздуха и се залепи неподвижно върху черешата. Кацна право

срещу Мишкар. Керкенецът изви глава, подхвъркна и големият скакалец пропука в човката му.

Ванката го гледаше и се гордееше. Радостно чувство го затопли, той не можа да се сдържи и весело извика:

— Браво, Мишкар! Карай, не бой се!

И подсвирквайки с уста, тръгна между лозите да бере грозде.

* * *

От този ден Мишкар се задържаше все по-малко под сайванта. Премести се върху счупения клон на сливата. Първите няколко дни врабците възбудено цвърчаха около него, а след това като че се изселиха от двора. И никога повече на сливата не се боричкаха врабци. Преди обяд Мишкар ще се вдигне от клона, ще се извие над двора и ще отлети някъде. Изкърка ли тревожно петелът, Ванката знаеше, че керкенецът вече се носи над селото. Но привечер непременно ще се завърне на сливата или под сайванта, където винаги нощуваше. Сутрин, когато майка му метеше двора, намираще по земята сивкави топки от несмлени части на животни, които керкенецът беше уловил. По тези повърнати остатъци от храната Ванката узнаваше с какво се е хранила птицата. Когато ги разчупеше, в тях намираще и зъбчета, и костици, и козина от дребни полски гризачи, и лъскавозелени части от бръмбари, дълги крака на скакалци, люспеста кожа от гущери и съвсем нарядко перца от птички. От тези повърнати останки Ванката състави сбирка, която озаглави „С какво се храни керкенецът“; тази сбирка той подари за музея на природонаучния кръжок.

* * *

Все по-малко гущери започна да му носи Ванката. Есента ги беше накарала да се скриват по белите купчини чакъл или всред топлите корени на салкъмите по пътя. По Караманица разцъфтяха сините цветове на кърпикожуха. Вятърът духаше все по-силно и по-студено. През облачните нощи крякащи ята от диви птици минаваха на юг.

Една
сутрин
керкенецът
изчезна.
Напразно
Ванката го
търси по
целия
двор.

Обиколи и махалата, ходи и до лозето и дълго вика: „Мишкар, Мишкар...“, но никъде не можа да го намери. Върна се разплакан.

Оттогава Мишкар вече никога не кацна на рамото му.

Сливата опустя. На двора пак започнаха да се събират свадливи врабчета, а петелът сутрин не предупреждаваше вече, че Мишкар излита.

Последни отлетяха скорците. Заточиха се дългите зимни нощи...

Отново се стопиха снеговете и между тръните цъфнаха красивите цветове на игликата. Отново се запътиха към север къркаци ята от жерави. Ванката ги гледаше и си мислеше: „Дали те не са видели по южните земи моя керкенец? Един такъв шарен керкенец. С пръстен на десния крак. Ех, защо не можеха да говорят...“

И мисълта му се понася на юг, към далечния топъл юг, където небето било теменуженосиньо, много синьо, където се издигали зелените чела на палмите, както пише в учебника по естествена история. И той виждаше как над люлеещите се палми прелитат върволици от пеещи жерави. Хвърчаха и много керкенеци. Но Мишкар, неговият Мишкар с пръстен на десния крак, го нямаше между тях. Ами ако някой го е убил?...

Стана му мъчно.

Момчето поглади с длан счупения клон на сливата, въздъхна дълбоко, отиде под сайванта и дълго гледа празния кафез.

* * *

Постепенно мисълта за керкенеца започна все по-малко да го занимава. Чичо му отсече старата слива и си построи къща в двора им. Кафезът беше нацепен на трески и изгорен. Много от спомените за Мишкар бяха вече забравени. Но пръстенът с № 6504 остана завинаги вдълбан в детските му дни.

* * *

Оттогава минаха три години. Ванката вече учеше в града. Израсна на височина и стана по-слаб. Стегнат с куртка, в дълги панталони, той изглеждаше като тополка. Розовият цвят на бузите избяга от лицето му. Тъмносините му очи гледаха някак по-дълбоко и по-умно.

Един неделен ден той се върна пак в село:

— Думай де — питаше го баща му. — Кажи ни нещо от това, дето си изучил!

Какво да каже Ванката. Нищо. Мъчно му е. Вчера в града, в бюфета на гарата, видя препариран керкенец. Един такъв одимен, с отпуснати крила и наплют с много черни точки от мухите. На крака му нямаше пръстен. Докато влакът го носеше към село, той все си мислеше: „Кой знае на коя стена виси сега и моят Мишкар“. Едно тихо „ох“ се откъсна от гърдите му. Стана и залепи чело до прозореца и дълго гледа навън към полето.

* * *

На другия ден той беше отново всред природата. Излезе да събере растения за хербарий. Мина край реката и откъсна от дивия юзум. Извади едно водно лютиче и дълго гледа лъскавите му жълти цветчета. Унесено слушаше как някъде далеч кълвач барабанеше по кухите върби. Отдалечи се от реката и се закатери по хълма. Там, между камъните, имаше много звъника. Набра от глухарчетата и от синята ралица. Така неусетно той се приближи до Корията. Между старите вестници на голямата му папка едно след друго влизаха най-различни растения.

Ванката седна под една дива круша и започна да оправя прегънатите листа на растенията. В душата му бе приветливо и топло. Цветята, зелените ниви и силното слънце го упиваха. Мислите му започнаха да скачат от спомен на спомен по обратния път на годините. Пред него изникна синеокото лице на Ицката. Отдавна вече те се бяха забравили. Бащата на Ицката се изсели и го заведе със себе си. След това си спомни за белокосия учител, който им предаваше по природознание. Слънцето така го напече, че Ванката заспа, подпрял глава на дървото. Пръстите му изпуснаха папката и тя падна разтворена на земята.

Момчето сънуваше. Отвреме-навреме устните му заиграваха в лека усмивка. По кората на дивата круша пълпеха разбързано мравки. Някои от тях ядно го щипеха. Насън той несъзнателно се почесваше и отново отпускате ръка.

По тревата пъргаво заподскача невестулка. Между стръковете се мярна кафявият ѝ гръб. Отвреме-навреме се спираше и се изправяше на задните си крака. След като погледнеше отвисоко, тя отново се снишаваше и пак подскачаше по земята.

Изведнъж зверчето се спря и се заслуша. Вятърът донесе слабото писукане на птиченца. Влажната муцунка се размърда, но ноздрите ѝ не можаха да ѝ подскажат нищо повече. То много добре разпознаваше църкането на полските мишки, с които се хранеше. Познаваше и писуканията на малките вранчета, но не смееше да ги нападне, защото на стария бряст имаше седем гнезда и винаги една стара врана дежуреше като пазач. Този път пискането беше по-особено. Невестулката тръгна срещу вятъра, но когато наближи дивата круша, изведнъж я лъхна остро киселата миризма на човек. Тя се спря неподвижно. Писъкът на малките птички все по-настойчиво изпълваше ушите ѝ. В черните ѝ очички заиграха хищни светлини и тя вече предусещаше соления вкус на птичата кръв. Заобиколи зад Ванката. Преди да се качи по дивата круша, тя огледа внимателно земята. Човекът не мърдаше. Като не видя нищо, което да застраши живота ѝ,

реши се да се покатери. Ноктите ѝ се забиваха в сивата попукана кора и тя безшумно се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре. Вече различаваше гласа на четирите малки. Огледа още веднъж околността и бързо пропълзя до гнездото. Спря се. Избра най-близкото птиче, което беше гърбом към нея. Време за бавене нямаше. Няколко сухи клечки изпрацяха и тя се вкопчи в белия пух на гърба му. Зъбите ѝ се впиха в шията му и топлата кръв затече в устата ѝ. Другите запищяха. Когато невестулката скочи и върху второто, останалите две излязоха от гнездото и безпомощно се заклатушкаха по клона. Но краката им бяха слаби и не ги задържаха. И двете паднаха. Едното намери смъртта си върху шиповете на трънката, където безпомощно увисна, а другото се преби на земята между класовете. Ванката долови някакъв шум, събуди се, но не можа да открие причината. Тогава над гнездото премина сянката на керкenez. Бащата съгледа невестулката и разбра всичко. С неколнократен отчаян писък той връхлетя върху убиеца. Жилавите му пръсти се стегнаха върху главата ѝ. Но нейното гъвкаво тяло успя да се измъкне, макар и с продрана кожа. Отново се издигна керкenezът във въздуха и пак се спусна в атака. Обаче невестулката предвидя нападението и малко преди разтворените пръсти да я докоснат, тя скочи. Ноктите ѝ потънаха в пъстрата му перушина и тя се закрепил здраво върху гърдите му. Уплашен, керкenezът литна с нея. Мъчеше се да се отскубне от краката ѝ, но напразно.

Ванката видя как една отлитаща птица, люлеейки се във въздуха, колебливо се издигна от крушата, как крилата ѝ все по-несигурно махат, докато се спусна надолу и падна всред нивите.

Невестулката побърза да се скрие в хралупата на едно кухо дърво. Зад себе си остави дълга прекъсната ивица от капки кръв.

Ванката тичаше, но когато стигна, беше вече късно.

На земята лежеше хубав едър керкenez. Главата му беше сива отгоре. Опашката му — пепелява, с черни шарки. Под шията беше разкъсан.

Керемиденочервените крила бързо трепереха. Лъскавите точки в очите му ставаха все по-малки, угаснаха и една тънка белезникава ципа се спусна върху тях. Керкenezът потрепери още веднъж, изопна назад жълтите си крака и не мръдна повече.

Тогавачак Ванката забеляза, че нещо блести на десния му крак. Този сив метален блясък подкоси колената му.

— Пръстенът! И същият номер!

Неудържимо желание за плач напираше отвътре, пъплеше нагоре, заседна под гърлото и го задави. Чу се тихо хълцане. Очите му овлажняха, една топла солена сълза се търкулна по керкенеца и разми капката кръв, която се бе показала на човката.

Времето беше слънчево, хубаво. Чудно, приказно хубаво.

По синурите весело бръмчаха пчели и белокрили пеперуди лъкатушеха покрай трънките. Откъм Корията долетя гърлестото „тур-р-р, тур-р-р-р“ на гургулицата. Пролетният вятър си играеше с няколко ръждиви перушинки и разпръсна по нивите вестниците от хербария на Ванката.

Издание:

Автор: Никола Боев

Заглавие: Мишкар

Издател: Народна младеж

Град на издателя: София

Година на издаване: 1952

Тип: новела

Националност: българска

Печатница: Печатница „Народна младеж“ — София

Редактор: В. Барух

Технически редактор: Д. Табакова

Художник: Васил Стоянов

Коректор: Н. Инджева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17404>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.